

РЕШЕНИЕ

№ 1831

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11988** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя И. Х. Н., против Ревизионен акт (РА) № № Р-2210-1304371-091-001 / 02.06.2023 г., издаден от Началник на сектор, възложил ревизията и главен инспектор по приходите ръководител на ревизията, потвърден в оспорената част с Решение № 1572/03.11.2023г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДД“ОДОП“) С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с което на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в общ размер на 1 105 045,21 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 1 287 385,74 лв.

Жалбоподателят излага доводи за нищожност и незаконосъобразност на обжалвания РА. Посочва, че ревизионното производство е било възобновено в момент, когато търговецът е бил заличен. Твърди, че установените с РА задължения са погасени по давност и следва да се отпишат служебна на основание чл. 173, ал.2 ДОПК. Излага и доводи, че изводите в РА, че всички доставки на дружеството през ревизирания период не са реално извършени не кореспондира със събраните доказателства. Моли РА да бъде отменен. Претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът по жалбата, директорът на Дирекция „ОДОП“ С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Твърди, че РА е правилен и законосъобразен и моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР №1304371 от 13.05.2013 г., издадена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., компетентен орган, съгласно Заповед №РД-01-552 от 07.05.2013г. на директора на ТД на НАП С., за установяване на задължения за ДДС по ЗДДС за данъчните периоди от 01.03.2011г. до 31.11.2012г. Заповедта е връчена лично на представляващия дружеството на 04.06.2013 г. Със ЗВР №1305423 от 12.06.2013 г., издадена от органа, издал първоначалната ЗВР, е променен ревизиращият екип. Със ЗВР №11308061/30.08.2013г. и ЗВР №1309149/03.10.2013 г. срокът за извършване на ревизията е продължен.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №1309149/18.11.2013 г., връчен на 28.01.2014 г. на И. Х. Н..

Видно от вписванията в Търговския регистър, на 10.02.2014г. е вписано заличаване на търговеца „СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС“ ЕООД.

С постъпило възражение срещу РД в срока по чл.117, ал. 5 от ДОПК с вх. №5306-42-04/11.02.2014 г., се иска ревизионното производство да бъде прекратено на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, тъй като е налице основание, предвидено в чл.36, ал.1 от ДОПК, а именно заличаване на дружеството. Възражението е подадено от М. М. М., в качеството на особен представител на дружеството – ликвидатор.

Ревизионното производство е спряно със Заповед №1400122/24.02.2014 г., издадена от Т. Б. Г., на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК.

Във връзка с прекратено служебно правоотношение на Т. Б. Г., е издадена Заповед №РД-01-819#1/23.06.2015 г. от И. Х. – директор на ТД на НАП С., с която функциите на компетентен орган да издава заповеди в хипотезата на чл. 113, ал. 3 от ДОПК производства /в това число и „СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС“ ЕООД/ са възложени на М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП С., дирекция „Контрол“.

Със Заповед №Р-2210-1304371-143-001/26.08.2015 г., издадена от М. А. К., ревизионното производство е възобновено.

По искова молба, подадена от НАП, е образуване на производство по оспорване на вписаното заличаване на дружеството. С Решение №2293/04.12.2017 г. на Софийски градски съд /СГС/ е признато за установено по предявения от НАП иск, че заличаването от Търговския регистър на „СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС“ ЕООД представлява вписване на несъществуващо обстоятелство.

С вписване №20230328125045 от 28.03.2023 г. по партидата на дружеството в Агенция по вписванията, Търговски регистър, заличаването е обявено за несъществуващо обстоятелство и е възстановен статутът на дружеството.

За периода от 10.02.2014 г. до 28.03.2023 г. дружеството не е имало правосубектност.

Ревизията приключва с РА №Р-2210-1304371-091-001/02.06.2023 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от Д. В. П. - орган, възложил ревизията, и Е. М. Н. - ръководител на ревизията.

С РА, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 25, и чл. 6 от с. з., е отказано право на приспадане на данъчен кредит:

в размер на 106 751,34 лв. по фактури, издадени от „МУЛТИЕЛЕКТРОНИКС“ АД, описани подробно в РД
в размер на 32 192,21 лв. по фактури, издадени от „ТЕХНОЛОДЖИ ГРУП“ ЕООД, описани подробно в РД;
в размер на 57 764,73 лв. по фактури, издадени от „СЕРПИС“ АД, описани подробно в РД;
в размер на 289 521,11 лв. по фактури, издадени от „ДИДЖИ ЕЛЕКТРОНИКС“ АД, описани подробно в РД;
в размер на 10 072,96 лв. по фактури, издадени от „АЙ ТИ ПРОДУКТ“ ЕООД, описани подробно в РД;
в размер на 144 431,04 лв. по фактури, издадени от „СИМЕОНОВО СИТИ“ ЕООД, описани подробно в РД;
в размер на 113 263,42 лв. по фактури, издадени от „ФРАЙЛИХ“ ЕООД, описани подробно в РД;

и е извършена и корекция на ползвания данъчен кредит на основание чл. 78 от ЗДДС в размер на 352 049,40 лв. в данъчен период м.01.2012 г., след като е установено, че съгласно представен анекс от 29.12.2009 г. към договор за покупко-продажба на недвижим имот от 30.06.2009 г., сключен между „ЕКСТРЕМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в качеството му на продавач и „СЕРДИКА“ ЕООД, купувач, е уговорено цената по договора да бъде намалена с 900 000,00 евро /1 760 247,00 лв./. В ревизията е констатирано, че на 01.01.2012 г. по счетоводна сметка 201 - Земи е извършено счетоводно записване със знак минус на сумата в размер на 1 760 247,00 лв. и доставчикът не е издал кредитно известие, каквото е следвало да бъде издадено и включено в отчетните регистри по ЗДДС на основание чл. 115, ал. 1 от ЗДДС.

В хода на ревизията е установено, че ревизираното дружество “СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС” ЕООД /с предишно наименование “СЕРДИКА“ ЕООД/ е извършвало търговия на едро и дребно с компютри, компютърна техника и електроника.

В хода на ревизията с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното дружество са е връчено три искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, в отговор на които са представени документи, описани подробно в РД.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците, резултатите от които са обективирани в протоколи /ПИНП/, описани на стр. 2 от РД.

За да издадат оспорения РА, органите по приходите са изследвали предходните доставчици и са приели, че не е доказан произходът на стоките, предмет на процесните фактури, мястото и начина на предаване на стоките и тяхното фактическо предаване от доставчика към получателя. Относно доставките от „ДИДЖИ ЕЛЕКТРОНИКС“ АД са е позовали на РА на доставчика, в който е установено, че дружеството не е извършвало реални доставки.

В Решение № 1572/03.11.2023г. директорът на дирекция “ОДОП“ С. при ЦУ на НАП е приел, че ревизията е възложена, извършена, съответно РД и РА са издадени от компетентни органи по приходите. РА е издаден в предвидената от закона форма и по установения в ДОПК ред, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорения РА.

Приел е, че не е налице основание за прекратяване на производството поради липса на

правосубектност на жалбоподателя в периода между издаване на РД и РА предвид образуваното съдебно производство по оспорване на заличаването на дружеството, тъй като с постановеното съдебно решение заличаването на дружеството е обявявано за несъществуващо обстоятелство.

По същество решаващият прган е приел, че не са ангажирани доказателства, от които да се установи действителното наличие на процесните стоки при издателите на фактурите, съответно транспортирането и предаването им на жалбоподателя. Приел е за правилни изводите на органите по приходите, че представените документи не доказват прехвърлено право на собственост, тъй като жалбоподателят разполага единствено с фактури, а единствено счетоводното им отразяване от жалбоподателя и данните, посочени в отчетните регистри по ЗДДС от него и издателите им, не обосновават извод за реално извършени доставки на значителни количества стоки. Изтъкнал е, че липсата на реално извършени доставки, за които са издадени фактури, по които се претендира право на приспадане на данъчен кредит се счита за част от данъчна измама. В заключение е направил извод, че жалбоподателят не доказва добросъвестността си по повод на процесните фактури, тъй като не са изпълнени задълженията му да докаже, че действително е получил доставки на стоки по спорните фактури, че е положил всички разумни усилия, за да избегне въвличането си в данъчна измама и поради това не следва да му бъде признато правото на приспадане по данъка.

Относно направеното възражение за изтекла давност в решението на директора на дирекция "ОДОП" е посочено, че като правна последица от действието на нормите за давността с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, като самото публично вземане не се погасява – то остава дължимо, поради което е потвърдил РА и е указал да бъдат предприети действия за проверка на срока на погасителната давност по отношение на задълженията по ЗДДС за горесцитираните данъчни периоди с оглед спиране или прекъсване на давността, както и за предприемане на съответните действия по чл. 173 от ДОПК за отписване на вземанията като погасени по давност. От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намери за установено следното:

Ревизионният акт е издаден от органа, възложил ревизията, и от ръководителя на ревизията, в изпълнение на компетентността им по чл. 119, ал. 2 от ДОПК. В хода на административното производство обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От събраните по делото доказателства се установява, че след издаване то на РД, връчен на представляващ ревизираното лице на 18.01.2014г., на 10.02.2014г. в Търговския регистър, Агенцията по вписванията е вписано заличаване на търговеца, поради което, ревизионното производство е спряно със Заповед №1400122/24.02.2014 г., издадена от Т. Б. Г., на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК.

Няма спор между страните, а и от събраните доказателства, в т.ч. и от справка в Търговския регистър се установява, че към 26.08.2015г. СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС ЕООД е било заличено. Вписването в Търговския регистър има конститутивно действие и то занаят. С Тълкувателно решение № 1 от 6 декември 2002 г. по тълк. д. № 1/2002 г., ОСГК на ВКС разяснява, че порочните вписвания в Търговския регистър подлежат на установяване чрез самостоятелен иск при наличието на правен интерес. Успешно проведеното исково производство води като краен резултат до заличаване на

вписването в Търговския регистър, като заличаването няма обратно действие. Както последователно се приема в съдебната практика (Решение № 113 от 18.12.2020 г. по т. д. № 2217/2019 г., Т. К., I Т. О. на ВКС), това ТР е запазило действието си.

В чл. 29 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ЗТТРЮЛНЦ), е разписан процесуалният способ за защита срещу порочни вписвания в Търговския регистър, предоставен на всяко лице, което има правен интерес да установи нищожност или недопустимост на конкретно вписване или несъществуване на вписано обстоятелство. Последица от уважаването на иска по чл.29 ЗТТРЮЛНЦ е уреденото в чл. 30 ЗТТРЮЛНЦ заличаване на вписването. При наличието на решение, установяващо пороци на вписването, се провежда охранително производство по заличаване на порочното вписване по партида на съответното юридическо лице. След като заличаването на вписано обстоятелство няма обратно действие, то следва, че към момента на възобновяване на ревизионното производство -26.08.2015г. ревизираното лице не е съществувало, поради което заповедта за възобновяване е нищожна, поради липса на предмет. Макар и да не подлежи на обжалване, тъй като е част от административното производство по издаването на РА, валидността на Заповед № Р-2210-1304371-143-001/26.08.2015г. е от значение за законосъобразността на издадения РА, който е издаден при липса за възстановено ревизионно производство. Именно поради този факт не са налице данни за връчване на заповедта, с която ревизионното производство е възобновено, тъй като към този момент търговецът не е съществувал.

Заповедта за спиране на ревизионното производство също е издадена, след заличаване на търговеца, но предвид образуване на производство по оспорване на вписаното заличаване на дружеството е било налице основание по чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК ревизионното производство да бъде спряно.

По изложените съображения, РА е постановен при допуснатото съществено нарушение в хода на ревизията, поради което следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

За пълнота следва да се посочи, че установените с РА задължения са погасени по давност. С РА са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 03.2011 г. до м.11.2012 г. включително, а от това следва, че ДДС за тях е следвало да бъде платен от ревизираното лице най-късно до 14.12.2012 г. Спрямо най-късно настъпилния падеж на задължението за м.11.2010г., срокът по чл. 171, ал.2 ДОПК е започнал да тече на 01.01.2013 г. и е изтекъл на 31.12.2022 г. Ето защо, към момента на издаване на РА 02.06.2023г. за горепосочените задължения и начислените за тях лихви за забава е изтекла абсолютната погасителна давност по чл. 172, ал.2 ДОПК. Нормата на чл. 160, ал.4 от ДОПК предвижда, че когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство и е уважено възражение за изтекла давност, съдът се произнася по основанията и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение. Тъй като процесният 10-годишен давностен срок по чл. 171, ал.2 е изтекъл в хода на ревизионното производство, то решаващият състав дължи предвиденото в нормата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК произнасяне.

Предмет на спорните фактури, подробно описани в РД, издадени от доставчиците „М.” АД; „ТЕХНОЛОДЖИ ГРУП” ЕООД; „СЕРПИС” АД; „ДИДЖИ

ЕЛЕКТРОНИКС” АД; „АЙ ТИ ПРОДУКТ” ЕООД; „СИМЕОНОВО СИТИ” ЕООД и „ФРАЙЛИХ” ЕООД са стоки. В хода на ревизията са представени копия на процесните фактури и доказателства за тяхно счетоводно отразяване – отразяване, както и други частни документи към някои от тях.

За признаване на данъчен кредит не е достатъчно издаването на данъчни фактури, включването им в дневника за покупки и в СД за съответния данъчен период при получателя на доставката, както и включването им в дневника за продажби и СД за съответния данъчен период при доставчика. Признаването на това материално право е свързано с установяване по несъмнен начин реалността на доставката. Законодателят е предвидил да се признава правото на приспадане на данъчен кредит само по облагаеми доставки, т.е. по реално осъществени такива.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съдържанието на понятието доставка е изяснено в чл. 6 от ЗДДС, като доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Ако не са налице доказателства, че е налице реалност на доставка, дори да са изпълнени всички останали изисквания на ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит няма да възникне.

С изключение на ревизиите при особени случаи по чл.122 ДОПК, в кодекса няма изрични норми за определяне на доказателствената тежест в процеса, поради което намират приложение общите правила на доказване. Съгласно общия принцип на разпределение на доказателствената тежест в процеса, всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици и поради това, че данъчният субект претендира право на приспадане на данъчен кредит, то той е този, който следва да докаже изпълнението на всички законови изисквания, включително и реалността на доставката по процесните фактури. В настоящия казус това означава, че ревизирият данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че доставките по фактурите са реално извършени.

Съгласно чл.70, ал.5 от ЗДДС, не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. Законът не съдържа легална дефиниция на понятието "неправомерно начислен данък". Общото правно тълкуване в най-широк смисъл е, че неправомерно е това начисляване на данък, което е извършено в нарушение на закона. Законите изисквания за начисляване са посочени в чл. 86, ал. 1 ЗДДС. Комплексният анализ на предпоставките за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит, посочени по-горе, и основанийето за отказ на такова право по чл. 70, ал. 5 ЗДДС показва, че неправомерното начисляване трябва да е свързано само с пряката доставка, по което се упражнява правото на данъчен кредит, че това неправомерно начисляване не предпоставя и не изисква установяване на произход на

стоката, както и че то не е в зависимост от действия на доставчика, за които получателят няма как да узнае и няма задължение да знае, поради което и не може да носи отговорност за тях.

В случая се касае за доставка на родовоопределени вещи и собствеността на такива вещи, съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЗД се прехвърля чрез предаване или определяне по друг начин. Релевантно е да се установи, че получената от жалбоподателя стока, е в изпълнение на престацията по договори именно с установените преки доставчици. В тази връзка е необходимо да се изследва изпълнението на фактическия състав на чл. 6 от ЗДДС, за процесните доставки от съответните доставчици.

Доказателствата за реалното осъществяване на доставката на стоки могат условно да бъдат разделени на две групи: установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката; и такива, сочещи прякото ѝ реализиране, към които следва да се причислят приемо-предавателните протокол, с които се прехвърлят стоките. Преки доказателства за реалното осъществяване на доставките в настоящия случай не са представени

В част от фактурите са описани видът на стоките, единичната им цена и крайната стойност, но те не са двустранно подписани. Освен това фактурите и съпътстващите ги документи, като частни документи без достоверна дата не притежават материална доказателствена сила, обвързваща съда. При това положение следва извод, че реалността на доставките на стоки не е доказана по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗДДС, поради липсата на доказателства, които да установят, че тези стоки са били в патримониума на доставчиците и съответно са отишли в патримониума на жалбоподателя.

Не се установява и че доставчиците са разполагали със стоките, предмет на процесните фактури. В хода на ревизията са извършени насрещни проверки, ори които не се установява наличие на стоки.

Неоснователни са възраженията в жалбата, свързани с практиката на Съда на Европейския съюз в Л. (СЕС). Позоваването на практиката на СЕС не освобождава данъчно задълженото лице от изискванията по ЗДДС да установи наличие на предпоставките за признаване правото на приспадане на данъчен кредит, първата от които е осъществяване на доставката на стока/услуга. За признаване на правото на приспадане на данъчен кредит следва да е установено осъществяване на фактурираната доставка. В този смисъл е и решението на С. по дело С-152/02 и решение на СЕС по дело С-324/11. С това доказване страната не се е справила. Т.е. не може да се приеме, че се касае до действия на доставчика, за които получателят трябва да отговаря, каквито са доводите на касата-то-ра или че администрацията е прехвърлила върху данъчния субект собствените си задължения по

осъществяване на контрол. Ако процесните доставки са извършени реално, то както доставчикът, така и самият получател следва да притежават до-ка-зателства за това изпълнение. Наличието само на фактури не може да бъде до-ка-зателство за реалното изпълнение на доставките. За реалността на доставките винаги трябва да се представят достатъчно убедителни писмени доказателства по из-пъл-нението им, каквито в случая липсват.

Действително, както нееднократно СЕС в своите решения подчертава, принципът на данъчния неутралитет изисква освобождаване от ДДС да се пре-дос-тави, ако материалноправните изисквания са изпълнени, дори и ако данъчно-за-дъл-жените лица са пропуснали някои формални изисквания. Същият този съд обаче приема, че това не е така само ако нарушаването на тези формални изисквания въз-препятства доказването по си-гурен начин на изпълнението на материално-прав-ните изисквания и самото данъчно задължено лице участва или според обек-тив-ни факти се установи, че е било длъжно да знае, че участва в данъчна измама. В.-ност в последната хипотеза СЕС приема, че лицето няма основание да се позовава на принципа на данъчния неутралитет. Следователно от получателя по дадена доставка е оправдано да се иска да действа добросъвестно и да вземе всички мерки, които разумно могат да бъдат изис-квани от него, за да се увери, че осъществяваната от него сделка не води до участието му в данъчна измама. Т.е. ако лицето, въпреки че е действало добросъвестно и е взело всички мер-ки, които разумно могат да бъдат изисквани от него, не може да предостави дру-ги писмени доказателства, за това че е придобил правото да се разпорежда като собственик с дадена стока, извън притежаваната от него фактура и данни за счетоводното ѝ отразяване, то правото му на данъчен кредит не може да бъде отказано, като в тези случаи казусът следва да намери своето разрешение съобраз-но цитираното по-горе Решение по съединени дела С-80/11 и С-142/11 на СЕС. Процесният случай обаче не е такъв.

Относно извършената с РА корекция на ползвания данъчен кредит на основание чл. 78 от ЗДДС в размер на 352 049,40 лв. в данъчен период м.01.2012 г., в хода на ревизия е установено, че на 01.01.2012 г. по счетоводна сметка 201 - Земи е извършено счетоводно записване със знак минус на сумата в размер на 1 760 247,00 лв., съгласно уговореното с анекс от 29.12.2009г. намаление на цената по договора за покупко-продажба на недвижим имот от 30.06.2009 г., сключен между „ЕКСТРЕМ“ ЕООД продавач и „СЕРДИКА“ ЕООД, купувач, с 900 000,00 евро /1 760 247,00 лв./. Установено е при ревизия на „ЕКСТРЕМ“ ЕООД, че не е издадено кредитно известие, каквото е следвало да бъде издадено и включено в отчетните регистри по ЗДДС на основание чл.

115, ал. 1 от ЗДДС. Налице е основание за корекция и на ползвания данъчен кредит в размер на 352 049,40 лв. за данъчен период м. 01.2012 г., което не е направено, поради което законосъобразно с РА това е сторено.

Предвид изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия разноски по делото в общ размер на 60600 лв., както следва: 50,00 лв. – платена държавна такса и 60550 лв. платено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София - град, Л. състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя И. Х. Н., Ревизионен акт № № Р-2210-1304371-091-001 / 02.06.2023 г., издаден от Началник на сектор, възложил ревизията и главен инспектор по приходите ръководител на ревизията, потвърден в оспорената част с Решение № 1572/03.11.2023г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с което на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в общ размер на 1 105 045,21 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 1 287 385,74 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „СЕРДИКА ЕЛЕКТРОНИКС ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], направените по делото разноски в размер на 60600 / шейсет хиляди и шестстотин/ лева. РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

Съдия: